

teatre lliure

© samuel domingo

borges + goya

dramatúrgia i direcció **rodrigo garcía**
cia **rodrigo garcía**. la carnicería teatro

Teatre Lliure / del 24 de novembre al 4 de desembre a l'Espai Lliure

Borges + Goya

dramatúrgia i direcció **Rodrigo García**
cia **Rodrigo García. La Carnicería Teatro**

espai escènic	Rodrigo García
il·luminació	Carlos Marquerie
música peça audiovisual	Nilo Gallego
tècnic de gira	Fernando Esparza

intèrprets **Gonzalo Cunill** Goya / **Juan Loriente** Borges

intervencions al vídeo de *Borges* **Rodrigo García** / **Javier Marquerie**

intervencions al vídeo de *Goya* **Elena Alonso** / **Miguel Ángel Altet** / **Quique Castro** / **Rubén Escamilla** / **Jorge Horno** / **Lola Jiménez** / **Patricia Lamas** / **Juan Loriente**

disseny i confecció mascota **Taller la nena de la perla i Paca** / càmera i realització vídeo **Rodrigo García** / direcció fotografia **Carlos Marquerie** / edició i ajudant de càmera **Daniel Iturbe**

producció vídeo **Cia. Rodrigo García. La Carnicería Teatro** / **Casa de América de Madrid** / **Festival de Cine Español** / **Annecy**

coproducció **Teatre Lliure** / **Cia. Rodrigo García. La Carnicería Teatro** / **Casa de América de Madrid** / **Ministerio de Cultura. INAEM**

Yo tampoco entiendo qué hacen estas dos cosas juntas, **Borges + Goya**.

Borges surgió porque me pedían hablar bien del escritor famoso para un acto oficial en Madrid, el centenario de su nacimiento. Hice lo que pude, expresar mi admiración por su estilo y mi rabia ante sus graves descuidos cívicos: si tienes voz en un momento donde nadie tiene voz, cuando se mata impunemente a tu lado y a los tuyos, lo natural es usarla. Borges me enseñó que el amor a la obra de uno está por encima de salvar una vida ajena. Me explicó la infamia, que en tantas obras había desaprobado.

Prefiero que me quite el sueño Goya a que lo haga cualquier hijo de puta es un texto por encargo de una revista francesa. Al mismo tiempo hice una película, una video-instalación en realidad. Pensé en el cuadro “duelo a garrotazos”. En la película solamente intentamos aproximarnos a la atmósfera del cuadro. Reflejar densidades, aire “pesado” y gente en soledad dando golpes al aire. El texto es otra cosa. El retrato de un perdedor maravillosamente loco. A tal punto que no creo que sea un perdedor: solo pasa que no tiene dinero... y es del Atlético de Madrid.

rodrigo garcía

joëlle gayot parla amb rodrigo garcía

a propòsit de l'estrena francesa de Borges dirigida per Mattias Langhoff

A França, cada cop més munten les teves peces altres directors. Això t'agrada?

Ho trobo molt bé. Però sóc un personatge esquizofrènic perquè faig alhora l'escriptura i la direcció. Fins i tot si aprecio que algú s'empari de la meua escriptura, no desitjo formar part dels projectes dels altres. Vinc a les estrenes i me'n vaig de seguida. (...) A més, en la meua escriptura hi ha una gran llibertat perquè no hi ha acotacions. Són textos llargs, en general, que s'han de tallar, i els directors que els volen fer servir també han d'aprofitar aquesta llibertat i triar ells mateixos el seu propi camí. Els meus escrits els deixen les latituds d'acció i creació. Els correspon a ells construir un univers, que espero que sigui completament diferent del meu. El meu camí, en el teatre, ha estat singular i isolat perquè no treballa de la manera tradicional i, a Espanya, no hi té realment cap referent. Hi ha creadors dels quals em sento a prop, més que dels autors. M'agrada la gent que, com jo, se situa a la frontera entre el teatre, la dansa, les arts plàstiques. Tenim una sensibilitat comuna.

Des de l'estrena dels teus espectacles a França, has notat alguna diferència de reacció entre el públic francès i l'espanyol?

Entre la cultura francesa i l'espanyola hi ha moltes similituds, no trobo que hi hagi un canvi radical de percepció, encara que hi hagi petites diferències. Per exemple, l'humor no és el mateix. El públic francès reacciona diferent. El meu humor és molt irònic, molt cruel, i el públic se'l pren més o menys bé. I també sento diferències pel que fa a l'aprehensió de la nuesa. A Espanya, a la gent no els xoca tant la poètica del cos nu, mentre que a França de vegades s'interpreta de manera obscena.

El teu teatre, que és molt combatiu, també és un teatre de la urgència, hi ha un flux de vida dalt de l'escenari, com si et mogués una necessitat imperiosa.

Crec que el teatre pot ser útil socialment. No és només per divertir o distreure. No és només un element cultural. Té una acció social concreta. És aquest comprimís el que m'interessa. per al públic, això no és habitual però pot treballar la seva sensibilitat, portar-lo cap a altres estètiques i altres maneres de veure la realitat.

Què t'alimenta? Llegeixes molt, i especialment tragèdia? Perquè tots els teus espectacles estan plens de mites.

Tinc una formació clàssica en literatura. Llegeixo els autors clàssics, és clar. És la base del meu treball. Però també vull explorar la violència, la ironia, el sentit de l'humor. Entre els autors contemporanis, que m'apassionen més, m'influencien dos autors justament per l'humor i la ironia: Thomas Bernhard i Louis-Ferdinand Céline, que per a mi és un autor essencial. També m'agrada molt Robert Walser, el seu caràcter optimista

La ironia i l'humor són, per a tu, un art de viure?

És l'única manera de dir les coses, perquè ressonin i empenyin.

Borges es va estrenar el desembre del 1999 a la Casa de América de Madrid dins el cicle *Cabaret Borges*. El text va ser publicat el 2001 a Ediciones La Uña Rota de Segovia, i en versió bilingüe castellà-francès a les Éditions Les Solitaires Intempestifs el 2002, (traducció francesa de Christilla Vasserot).

La vídeoinstal·lació **Prefiero que me quite el sueño Goya a que lo haga cualquier hijo de puta** es va presentar el juny del 2004 a la Casa de América, dins el programa *Invertebrados* del Festival de Creación Escénica. El text de l'espectacle ha estat publicat per Aflera Producciones, S.L (Oxford) el 2005.

rodrigo garcía

(Buenos Aires, 1964)

De família espanyola, Rodrigo García viu i treballa entre Madrid i París des del 1986. És autor, escenògraf i director d'escena. Comença a treballar com a ajudant de carnisser en una botiga de la seva família, i el 1989 crea la companyia La Carnicería Teatro, amb la qual porta a terme les seves creacions escèniques.

Rodrigo García segueix sempre una línia de l'experimentació en busca d'un llenguatge personal allunyat del teatre convencional, i la seva activitat comprèn des de l'autoria teatral i la direcció escènica al vídeoart, les instal·lacions plàstiques i l'escenografia.

Com a autor teatral, en una primera etapa rep la influència de Samuel Beckett, Harold Pinter, Eduardo Pavolvsky, Fernando Arrabal i Tadeusz Kantor. Més endavant, l'escriptura de García se sotmet a l'influx de Heiner Müller, Thomas Bernhard, Louis Ferdinand Céline i Peter Handke. I avui, tant els textos com els espais escènics creats per Rodrigo García s'emparenten amb l'obra d'artistes plàstics com Jenny Holzer, Bruce Nauman, Gary Hill, Bill Viola o Sol Lewitt.

Ha rebut premis pels textos **Reloj** i **Macbeth imágenes** i per la direcció d'**El dinero**, **Notas de cocina** i **El Pare**, de Heiner Müller.

Alguns dels seus darrers treballs de creació i direcció són **Borges** (1999), **After Sun** (2000), **De vegades em sento tan cansat que faig aquestes coses** i **Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba** (2001), **La historia de Ronald el payaso de MacDonal's** (2002), **Creo que no me habéis entendido bien** (2002), **Agamennone** (2003) i **La jardinería humana** (2004), que es va presentar a la Sala Fabià Puigserver la temporada passada.

